

Το πήλινο σώμα μου

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Κάποιος, ατενίζοντας σωματικό κάλλος, παρακινούμενος από αυτό δοξολόγησε τον Δημιουργό» (Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος).

Ο πολιτισμός μας έχει ως σήμα κατατεθέν του την λαγνεία του σώματος. Η ομορφιά δεν προβάλλεται για να καλλιεργηθεί ο άνθρωπος, αντιστεκόμενος στην όποια ασχήμια και κακογουστιά. Δεν γίνεται αφορμή δοξολογίας στον Θεό διότι μας έδωσε την δυνατότητα να απολαμβάνουμε το κάλλος της φύσης και της δημιουργίας, την συμμετρία, την αρμονία, την λειτουργικότητα, αλλά και την όψη τους και να γνωρίζουμε, διά της φυσικής αυτής θεωρίας, τον Πανουργέτη. Αντίθετα, η ομορφιά απολυτοποιείται στο επίπεδο της σάρκας. Ο πόθος που είναι εκ φύσεως κατάσταση, γίνεται στους καιρούς μας μικρός θεός. Θεάται απομονωμένος από το πρόσωπο και την όλη ύπαρξη του ανθρώπου, δεν μπαίνει εύκολα σε μέτρο, αλλά λειτουργεί τυραννικά και ως ο μόνος σκοπός.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ο άνθρωπος να ταυτίζεται με το σώμα. Ως ελευθερία νοείται όχι η κοινωνία των προσώπων, η συνάντηση του όλου ανθρώπου με τον πλησίον του, αλλά η θέα, η κατανάλωση, η χρήση του σώματος του άλλου. Το διαπιστώνουμε και στο μείζον θέμα των ημερών, την σεξουαλική παρενόχληση. Ο δράστης ποθεί. Χρησιμοποιεί την εξουσία του και την δύναμή του, για να ικανοποιήσει τον πόθο του, αδιαφορώντας για το ότι κουρελιάζει την αξιοπρέπεια του άλλου, τα συναισθήματά του, την ελευθερία του. Το ίδιο συμβαίνει και με την παιδοφιλία. Το ίδιο και με τον βιασμό. Νόμος είναι το δίκιο του ποθούντος. Κάποτε μάλιστα, ένα τμήμα της κοινωνίας έρχεται να δικαιολογήσει αυτόν τον νόμο, κουρελιάζοντας ακόμη μία φορά την ακεραιότητα, την αξιοπρέπεια, την προσωπικότητα του θύματος.

Σε όσους εξανίστανται, η Εκκλησία υπενθυμίζει ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε το πήλινο σώμα μας, αλλά να το βλέπουμε στην προοπτική της σχέσης και όχι της χρήσης. Δεν πρέπει να αθωνούμε και την σκέψη, η οποία λαγνεύει από συνήθεια και εκζήτηση της ηδονής. Που θεωρεί ότι δικαιούται να βλέπει την γυμνότητα και να την καταναλώνει. Που κάνει ό,τι μπορεί για να την θεματοποιεί στα κάθε λογής Μέσα, που εμπορευματοποιεί το σώμα, καθώς δεν θέλει να το δει στην προοπτική της αγάπης. Αρνείται την σχέση ως ευθύνη διαφύλαξης της αυθεντικής ελευθερίας. Αρνείται το σώμα ως ναό του Αγίου Πνεύματος, οδός που αποδίδει την ομορφιά στην πληρότητά της. Δεν έπαψε να ευλογεί η Εκκλησία το σώμα και να το αγιάζει. Η όλη μας ύπαρξη έλαβε για δώρο το μυστήριο του γάμου, ως κοινωνία έρωτα που βλέπει τον άλλον ως συμβοηθό και συνοδοιπόρο στην οδό της βασιλείας του Θεού, ως σταυρό πιστότητας και μέτρου.

Γιατί η κοινωνία των σωμάτων περιλαμβάνει τον άνθρωπο στην ολότητά του.

Περιλαμβάνει τον χρόνο όλης της από κοινού ζωής, τα νιάτα και τα γηρατειά. Περιλαμβάνει τα χαρίσματα, αλλά και τις ιδιοτροπίες. Την καλή αλλά και την κακή διάθεση. Το θάρρος και τον φόβο. Τα όσα ο άλλος θέλει να μοιραστεί και τα όσα διστάζει. Η ομορφιά δένεται με την συγχώρηση, δηλαδή το να χωρά ο ένας στην καρδιά του άλλου. Γι' αυτό και γίνεται δοξολογία. Ο απρόσωπος πόθος ή η δοκιμή του άλλου για να ξεδώσουμε, για να ευχαριστηθούμε, για να περάσουμε καλά και «αύριο φεύγω», μπορεί να δικαιολογείται από τον πολιτισμό μας. Δεν σώζει όμως το αίσθημα της αληθινής ομορφιάς, που βρίσκεται στην αγάπη.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/39IH6c8>